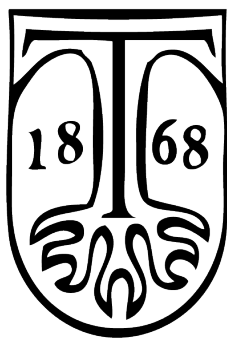

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului Muzeul Digital al Romanului Românesc 1901-1932, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Sugestie de citare a arhivei:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020.
<https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932>.

This novel was digitized for the project The Digital Museum of the Romanian Novel 1901-1932, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration.

Citation suggestion:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020.
<https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932>.

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

UNIVERSITATEA
LUCIAN BLAGA
— DIN SIBIU —

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revista@transilvania.ro/mdrr1901-1932

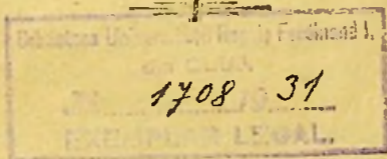
No. 1

COLECȚIA „CLIFE SENINE“

No. 1

TRIUMFUL UBIRII

ROMAN DE
PETRE MUȘAT

1931

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL“
BUCUREȘTI. — Strada Brezoianu No. 9—11

250576

CAPITOLUL 1

UMBRE DIN TRECUT

Centrul serbării îl forma frumoasa amfiteatru, doamna Agata, care, într-o toaletă splendidă de brocat argintiu, ce-i strângea trupul ca un tricou, atrăgea toate privirile asupra ei. Ochii bărbaților sclipeau de dorinți, iar ai femeilor, de invidie.

Ea însă nu se sinchisea nici de unii, nici de alții ; înconjurată de un roi de adoratori, sta pe terasă, lângă scara largă, de piatră, cufundată în una din acele flecăreli de salon ce par de multe ori spirituale tocmai fiindcă sunt îmbibate de oarecare picanteric. Răspundea cu destulă promptitudine, deși ochiu-i fugea departe, spre tânărul inginer Iosif Milciu, cu a cărui privire se întâlnește într-o scăpărare de patimă neînfrânată. Nimeni nu observă amănuntul, în afară de tânăra, îmbrăcată în alb, care tocmai vorbea

cu Milciu și al cărei trup svelt se cufără, ca sub un fior rece.

Tânăra aceasta era domnișoara Constanța Mi-rescu, fiica vitregă a amfitrioanei. Fața-i fină, delicată, păli și în ochii-i apăru o expresie indefinită, în care neliniștea, grija, iubirea, mânia, disprețul, durerea, se luptau pentru supremație.

Când Milciu își deslipi privirea de a fascinantei amfitrioane, văzu această ciudată expresie și se roși. Ochii frumoși, dar serioși, ai fetei îl buimăceau, fără să-și poată explica de ce. Totdeodată, îl speria chinul ascuns ce se citea în figura ei.

Dar dânsa își reveni destul de repede și continuă liniștit, ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic :

— Va să zică, s'a făcut sănătoasă mama d-tale ?

— Slavă Domnului, da ! E pe deplin restabilă.

— Da' de ce n'a venit la serbarea noastră ?

Iosif ezită o clipă. Putea, oare, dezvălui că el însuși îndemnase pe mamă-sa să rămâie acasă, fiindu-i teamă de ochiul ei scrutător ? Știa perfect că nu-i va scăpa un moment din ochi, pe el și Agata, și el ținea să aibă azi o convorbire definitivă cu aceasta, să se lămurească lucrurile

într'un fel său altul. Firea lui onestă se împotriva la jocul echivoc la care-l condamna dânsa.

Până a nu se fi măritat cu bogatul industriaș Mirescu, fusese logodită, în taină, cu Iosif Milciu, adică-i făgăduise că-l va lua de bărbat de cum va fi în stare să-i ofere o existență fără griji. Nu se ținuse însă de promisiune. Într'o bună zi, îl vesti că familia o silește să accepte candidatura industriașului Mirescu și că s'a și logodit cu el. Aceasta însă n'o împiedică să rămâie credincioasă afecțiunii ce i-o poartă lui Iosif. Inima ei îi aparține numai lui și ar muri dacă el, cumva, n'ar mai iubi-o.

Și Milciu se lăsă amăgit; crezu, într'adevăr, că doar nevoia o aruncă în brațele bogătașului și-i rămase mai departe sclav. De câtva timp însă, îl surprinsese câte un incident sau altul care-i da de gândit, făcându-l să-și dea seamă că legătura lui cu Agata constituia un act nedemn. Încetul cu încetul, începu să observe că, la ea, totul nu era decât un joc și că nu grăia întotdeauna adevărul. Și, dacă, atâta timp cât căta în ochii ei ispititori, vechea pasiune exercita încă putere asupra-i, de cum era departe de ea, avea momente de luciditate.

Pierdut în gânduri, nu observă că lăsase pe Constanța fără răspuns, un timp mai îndelungat decât permitea buna cuviință. Doar un suspin

ușor din partea ei îi reaminti de datoria la care-l obliga politețea.

— Mama e încă slăbită, așa că, poate, i-ar fi făcut rău să participe la serbare ; de aceea, o și rugai să nu vie.

— Atunci, mă duc eu mâine s'o văd, — zise ea amical.

El o învălui într'o privire de mulțumire și văzu, abia acum, ce frumoși erau ochii ei albaştri, ce răpitor îi era chipul îmbujorat, pe a cărui frunte curată trona pecetea unei mentalități distinse. Ochii lui căpri se incendiară de o lumină intensivă și ca de atâtea ori în ultimul timp, în inimă îi se revărsă, sub privirea ei, un val de căldură.

— Foarte drăguț din partea d-tale, domnișoară. Mama se va bucura mult. Imi pare că nici o societate nu-i e așa de plăcută ca a d-tale... poate nici măcar a fiului ei.

— O, nu bârfi ! Pentru mama d-tale nu există nimic mai presus ca fiul ei.

El își pironi ochii pe obrazul fetei... ochii Agatei își pierdură, pentru moment, puterea.

— Vei fi având dreptate, — răspuse Iosif, — dar după mine imediat vii d-ta. Și, dacă vrei mâine să-i faci o vizită, se va simți foarte fericită.

— Nu trebuie de pierdut niciodată prilejul

de a face cūiva o plăcere. Comunică dar mamei d-tale că, mâine, după amiazi, sunt la d-sa.

— Ți mulțumesc, în numele ei, — zise el, sărutând mâna Constanței. Ești atât de bună ! De altfel, întreaga d-tale ființă respiră numai blândete.

Ea voi să răspundă ceva, dar niciun cuvânt nu-i veni pe buze. Se uită numai la Milciu cu o privire ce-l pătrunse până'n adâncul sufletului.

În clipa aceasta, poate atât de covârșitoare pentru amândoi, îi turbură Agata, care coborî repede scara și se'nclină înaintea lor.

— Ei, dragă Tanțo, te distrezi ? — întrebă ea lingușitoare.

Dar o ureche fină ar fi distins în accentul ei un dezacord.

— Da, mă distrez foarte bine, — răspunse fata.

Evita, întotdeauna, să-i zică „mamă“, gășind ridicul să numească astfel o femeie care nu era mai în vârstă ca ea decât cu un an.

— Asta se datorește, desigur, darurilor d-tale, domnule Milciu, căci fiica mea e foarte pretențioasă.

— D-l Milciu și-a dat toată osteneala să nu se plictisească cu mine, — răspunse Constanța, în locul lui.

— Proteștez d-șoară ; dimpotrivă, m'ar bucura să nu vă fi plictisit eu.

— O, nu, în niciun caz !

— Fii dar bun, domnule Milciu, — zise Agata, — și condu-mă la bufet. Doresc să iau o înghețată. Cu prilejul acesta, mă voiu convinge, prin mine, dacă ești în stare să susții o convorbire plăcută.

El se 'nclină politicos și-o oferă brațul. Ea se mai întoarse odată spre Constanța, care rămăsese ca'mpietrită.

— Nu se poate, Tanțo, să te sustragi celorlalți invitați. Știi doar bine că am aranjat serbarea aceasta special ca să-ți dau ție prilej să te distrezi.

Constanța își dete capul pe spate, cu un gest mândru :

— Nu trebuie să te ostenești atâta pentru mine ! Mie nu-mi plac serbările astea sgomotoase.

— Vino, domnule Milciu ! — stărui Agata. Fiică-mea e un mic ghețar și, dacă stăm mult pe lângă dânsa, înghețăm cu toții.

Constanța se uită după ei, îndurerată, și, ca și cum această privire ar fi exercitat oarecare putere asupra lui, Iosif întoarse capul și suferința ce se oglindea în ochii fetei se'nfipse ca o muștrare în sufletul lui. Dar apăsarea brațu-

lui rotund de femeie îl făcu să-și reia drumul.

— Dragă Iosife ! — îi răsună în ureche un glas de sirenă.

— Agato, nu mai pot suporta ! — izbucni el.

— Ce, răsfățatul ? Că trebuie să mergi cu mine prin mulțimea asta idioată ? Că te iubesc ? O, de-ai ști ce dor mi-e de tine, ziua și noaptea !

— Taci... taci ! — murmură el, în sfortșarea de a se împotrivi ispitei.

— Nu mă mai iubești ?

— Ar fi mai bine să te urăsc.

— O, ce necuviincios ești ! Asta-i mulțumirea că m'am smuls din mijlocul societății, numai ca să alerg la tine, în dorul de a auzi un cuvânt drag din parte-ți ?

El se'mblânzi.

— Nu știu. Agato, dacă trebuie să-ți mulțumesc. Imi dau însă seamă că e un act nepermis față de soțul tău... de patronul meu.

— Fugi de colo cu neroziile astea ! Intrebatu-te-a el pe tine când te-a frustrat, silindu-mă să fiu a lui ? — obiectă ea.

Spunea o minciună. Nimeni n'o silise să ia de bărbat pe industriașul Mirescu. Dimpotrivă, ea se străduise să-l prindă în mreji, deși-i putea fi tată. Setea de plăceri, dorul de lux și trai bun, de bijuterii și toalete scumpe, o aruncaseră în brațele lui. Acum însă, când le avea pe toate,

se simțea nemulțumită de a avea un bărbat bătrân și căuta alte satisfacțiuni.

— Dacă te-a constrâns să te măriți cu el, — replică Milciu, — e că nu știa că-mi aparții. Poate, dacă i-o spuneai, renunța.

— O, nu crede ! Când moșnegii ăștia se aprind, nu mai vor să știe decât de patima lor.

— În orice caz, nu știa că-mi fură mie din drepturi și nu se poate tăgădui că, prin legătura noastră, săvârșim o nedreptate față de soțul tău.

— Dar ce rău facem noi ? Iar dacă-l nedreptățesc prin dorul ce mă mână spre tine, apoi iau toată vina asupra mea.

— Pe mine însă mă chinuie.

— Iosife, nu mă iubești, — constată ea, în șoaptă de durere.

— Vai, Agato, ce bine ar fi de nu te-aș mai iubi !

Ea se alipi de dânsul.

— Nu fii prost ! Eu te iubesc, tu mă iubești, să uităm de toate celelalte.

El o privi scrutător.

— Mă iubești tu cu adevărat ?

— Nespuse de mult.

— Ai admite, de dragul meu, să divorțezi de bărbatul tău ?

Agata se sperie. Iși zise însă că vrea s'o în-

cerce și un gând o străfulgeră. De cum va fi singură cu el un ceas, va izbuti să-i învingă scrupulele. Șopti dar repede :

— Aș vrea să avem odată o explicație asupra acestui punct. Vino astăseară, după ce se termină serbarea, în micul pavilion din fundul parcului. Nimeni nu se abate pe acolo. Obloanele sunt închise ; nicio rază de lumină nu va pătrunde acolo. Aduc eu cheia. Mă aștepți la ușă. Viu, de cum s'o culca toți ai casei.

El ezită o clipă. Privirea tristă a Constanței îi se ivi înaintea ochilor. Dar tocmai această privire îl decise să primească. Era cel mai nimerit prilej să se descătușeze, astfel ca să nu mai trebuiască să roșească în fața Constanței. Zise :

— Intr'adevăr, avem a ne spune multe. Voiu veni.

Ajunseră la unul din chioșcurile pe cari industriașul pusese să le construiască pe pajiștea din parc, servind ca bufete. Agata dete drumul cavalerului, cu câteva cuvinte ceremonioase, căci văzuse pe cumnată-sa uitându-se bănuitor la ea.

— Fii bun, domnule inginer, — zise — și procură-mi o înghețată. Mor de sete.

Și se îndreptă spre sora bărbatului ei.

— Ce timp splendid ! Nu e prea cald.

Doamna Lucia Stamatiu măsură cu o privire

aspră decolteul prea pronunțat al frumoasei femei.

— De ! Ești și destul de subțire îmbrăcată, — zise ea ironic.

Lucia își ura cuminața, fiindcă o detronase din situația-i de reprezentantă a casei Mirescu. E drept că frate-său o mutase într'o locuință destul de confortabilă, dincolo de marile ateliere, dar ea nu se mai bucura de vaza de odinioară.

Negreșit, venise și dansa la kermessă și urma să rămâie aci până dimineața, ca să nu se'ntoarcă noaptea, singură acasă. Și profita de prilej să-și înțepe, din când în când, cumnata.

Nu-i scăpase că ochii acesteia căutau cu aprindere pe ai inginerului Mițciu, dar Agata, deși o știa că n'o prea mistuie, se sinchisea prea puțin.

Se uită, cu un zâmbet batjocoritor, la slăbănoaga făptură.

— Sărmană Lucio, mătasea te sufocă ! Ar fi trebuit s'o faci ceva mai transparentă. Văd că ai îngrijit de invitați.

— Nefiind tu aci, am socotit de datoria mea s'o fac.

Agata râse.

— E și firesc ! Ai și vârsta cerută și gravitatea. Eu sunt încă prea tânără și-mi place să mă distrez. A... mulțunesc. domnule Mițciu... O să

mai mă învioreze înghețata. Nu te mai țiu, că să n'abuzez prea mult de d-ta. Conițele și domnișoarele au nevoie de cavaleri.

Și, luând paharul cu înghețată din mâna lui Iosif, se apropie de masa la care ședea bărbatul său cu câțiva domni. Il atinse duios pe umăr.

— Te-am căutat, Sandule.

Elegantul și încă destul de impunătorul industriaș sări în picioare, cu o sprinteneală juvenilă. Cu toți cei șazeci de ani ai săi, nimeni nu i-ar fi dat mai mult ca cincizeci. Ochii-i radiară, la vederea soției sale. O luă alintător de braț.

— Mi-ai simțit lipsa, Agato ? Te-am lăsat doar în mijlocul unui roiu de adoratori.

Ea îl privi strengărește, neobservând că Iosif urmărește scena și ieșind, apoi, în fugă, din chioșc. Așa se uită o femeie la bărbatul pe care a fost „silită” să-l ia ?

— O, dragul meu, doar știi bine că mă plictisesc toți nesărații ăștia ! Cine are norocul să fie iubită de un bărbat ca tine și să-l iubească nu se mai încântă de asemenea tipi. I-am dat pe mâna Constanței, iar eu am alergat să te caut. Mi-era dor de tine. Înâlnind pe inginerul Milciu, îmi spuse că ești aci. Mă servi cu o înghețată și iată-mă lângă tine, să mi-o consum

în societatea ta. Imi dai voie ? Lucia face onorurile.

Palpitând de fericire, bărbatu-său îi aduse un scaun și ea jucă pe nevasta iubitoare cu atâta virtuozitate, că toți prietenii îl invidiau.

Iar el era mândru de dragostea fermecătoarei femei.

CAPITOLUL 2

COTITURI SENTIMENTALE

Constanța nu se amestecase deloc în vârtejul tineretului. Cu pași mărunți, se pierduse pe cărările splendidului parc, înaintând până la un lac pe care pluteau două lebede. O bancă era proptită de un desiș. Șezu pe ea, lăsând gândurile să-i alunece departe. Iubea pe Milciu, îi iubea cu toată ardoarea sufletului ei.

De trei ani, el ocupa postul de inginer la uzinele Mirescu și, întotdeauna, fuseseră între ei puncte comune, fie când era invitat la masă de către tatăl ei, fie când se 'ntâlnea cu el în societate.

El însă manifesta față de dânsa o rezervă formală, căci niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să năzuiască la bogata moștenitoare. În schimb, cu durere tainică, ea observase că da târcoale Agatei Iașopol... și se resemnase

'Apoi, deodată, află că tatăl ei s'a logodit cu Agata. La știrea aceasta, se făcu galbenă ca un cadavru. Un singur gând o preocupa : ce va zice Iosif ? Cum va suporta lovitura ?

Și, în neliniștea ei, se dusesese la mama lui, către care se simțea atrasă cu toate fibrele inimii. La rându-i, bătrâna păli, la vestea ce-i aduse fata. Și mâinile li se uniseră, într'o tăcere ce grăia mai mult decât o lungă expunere.

Ii părea rău astăzi Constanței, că mama lui Iosif lipsea dela serbare. Avea presentimentul unei nenorociri ce-l pândea și gândea că, dacă ar fi ea aci, poate l-ar feri.

Ingrijorarea că iubirea pentru Agata l-ar putea târi către o acțiune nechibzuită o făcu să părăsească singurătatea. Nu știa că el era tocmai pe cale să se vindece de pasiunea-i funestă... și aceasta fiindcă ochii ei — ai Constanței — îi oferiseră leacul.

Se sculă și coti după stufișurile ce 'nconjurau banca. Deodată, tresări. La câțiva pași de ea, Milciu sta rezemat de un pom, urmărind, ca și dânsa odinioară, mersul celor două lebede. Cum o zări, își îndreptă bustul.

O clipă, se uitară unul la altul, oarecum buimăciți. Constanța își regăsi, cea dintâiu, graiul :

— Te-ai refugiat în liniștea parcului ?

— Da. domnișoară ; am condus pe doamna Mi-

reșcu la bufet și apoi am venit încoace. Lacul acesta mă atrage cu puteri irezistibile.

— In orice caz, e plăcut aci. Am urmărit un timp lebedele. Cât sunt de invidiat !

— Găsești că e de invidiat să vegezezi în izolare aceasta ? — Întrebă el cu oarecare interes.

— Da... trăiesc în unire, duc împreună existența, nu sunt niciodată singure. Ce le trebuie mai mult ? — adaogă ea cu melancolie.

— Ce modestă ești ! Transpunând situația la noi, oamenii, crezi dar că, atunci când un bărbat se unește cu o femeie, ar trebui să se mulțumească cu tihna căminului lor ?

Ea își trecu mâna peste frunte :

— Adică, așa o socot eu ca un ideal.

El suspină :

— Idealurile nu se pot realiza. E o legendă povestea cu un bordeiu și două inimi ; fetele de azi nu se mai entuziasmează decât de dăncinguri și manicură.

— Se poate ca părerile noastre să difere, — făcu ea cu mândrie. Te las. E nepoliticos din parte-mi să stau departe de invitați. Nu te deranja !

Credea că el venise aci ca să se 'ntâlnească cu mama ei vitregă. Dar el se grăbi să răspundă :

— Dacă-mi dai voie, te 'nsoțesc.

Ea răspiră din adânc și făcu din cap un gest afirmativ. O luară înainte pas la pas, discutând de una și alta. El asculta cu atenție vorbele ei calde, inteligente, simțindu-se tot mai mult atras de figura aceea fină, cu ochi limpezi, albaștri. Abia în ultimul timp, de când Agata nu-i mai stăpânea atâta mintea, își dăduse seamă de grația deosebită a Constanței. În prezența Agatei însă, însușirile ei se anihilau și Milciu se întrebese, uneori, de cauza acestui straniu fenomen. Și, într'o zi, găsi și dezlegarea: Agata fascina, orbea, așa că nu mai vedeai nimic în jurul ei, pe când Constanța lumina, încălzea.

Un moment, ochii lor se 'ntâlniră. Și Iosif văzu ca un val de roșeață năvălind, sub privirea lui, în obrazul Constanței, buzele-i vibrară în tremur și ochii-i se închiseră subit, ca sub o frică tainică. O revelație pătrunse fulgerător în sufletul lui : domnișoara Mirescu îl iubea.

Il cuprinse ca un vârtej, la gândul suferinței acestei nobile făpturi, dar în acelaș timp îl potopi și un sentiment de căldură binefăcătoare, mântuindu-l de toate chinurile ce 'ndurase.

Nu-și mai puteau vorbi ; se pusese între ei ca o barieră care le 'nchidea gura.

Constanța era pradă unei vii emoții ; citise în ochii lui Iosif ca o rugă, ca un ajutor : o implora, par'că, să-l scape. Dar putea ea să-i spuie :

„Fugi de femeia pe care o iubești ; nū e vrednică de tine ; te minte și te 'nșală, cum minte și 'nșală pe tatăl meu. Rupe-te de ea !” ? Mândria o împiedica să vorbească.

Și, astfel, pășeau în tăcere, amândoi cu conștiința că s'a întâmplat ceva ce nu vor uita niciodată, încleștându-i în această tăcere, pe care erau în neputință s'o frângă.

CAPITOLUL 3

IN EMOȚIA UNUI DANS

Kermessa își urma cursul. Noaptea trebuia să se desfășoare un foc de artificii.

În salonul cel mare se aranjase o masă în formă de potcoavă, pentru supeu. Agata trona printre cei mai distinși invitați, iar Constanța fusese condusă la masă de către un elegant șef de cabinet. Milciu îi venea, oarecum, în față, având alături o drăgălașă brunetă, care vorbea atât de mult, că el nu mai avea deloc nevoie să deschidă gura. Se șilea numai ca, în rarele momente când trebuia să răspundă, să nu fie cu mintea aiurea. Odată observă pe Agata aruncându-i o privire înflăcărată și ducând paharul la buze. Se roși, se uită neliniștit la Constanța și fu fericit că ea nu băgase nimic de seamă. Numai Lucia Stamatini prinse privirea și și-o notă conștiințios.

Supeul fu pentru Iosif un chin, cași pentru Constanța și amândoi respirară când se termină.

În cortegiul pestriț, toți ieșiră în parc, în care, între timp, se aprinseseră neenumărate lampioane.

Pe pajiștea mare din parc, unde trebuia să fie jocul de rachete, se instalaseșă câteva șiruri de scaune, pe cari societatea puse stăpânire, în râsete și glume.

Constanța căută cu îngrijorare pe Iosif. Slavă Domnului, sta sprijinit de un pom, departe de mama ei vitregă.

Ii simțise el privirea de-și întoarse fața spre dânsa, ca atras de un magnet? Cele două perechi de ochi se încrucișară iar, apoi Constanța ocupă un scaun. Se liniștise, căci Agata ședea alături de bărbatu-său. Fața se temuse ca, nu cumva, profitând de întuneric, Agata să 'ncearce să se apropie de Iosif, tot tremurând ca tat-său sau tanti Lucia să nu descopere, cumva, legătura celor doi.

Artifițiile stârniră admirația generală. Iosif însă nu vedea nimic. Sta culundat în gânduri. Constanța, deasemenca, se uita mai mult la el decât la jocul de rachete. Agata ședea lângă bărbatu-său, întreținând o convorbire vie cu cei din jurul ei.

Milciu se gândea la ce avea să-i spuie în pavi-

!on. Încrêpeți fruntea și strânse buzele. Era ferm hotărît s'o isprăvească. Nu mai voia să fie jucăria ei. Inima-i bătea cu violență, la gândul că ochii Constanței îi trădaseră iubirea ei. Nu! Nu trebuia să mai fie nimic comun între el și Agata. Și, chiar dacă, astă seară, îi va declara că-i gata să divorțeze, ca să-i aparție lui cu totul, el îi va spune ritos că e prea târziu... fiindcă n'o mai iubește. Da... n'o mai iubește! Doi ochi inocenți de față îl vindecaseră de afecțiunea ce-o purta soției altuia.

Jocul de artifiții se termină. Toți se 'ndepărta spre somptuoasa casă a industriașului, căci programul serbării prevedea și dans. În marele salon erau toate pregătite și un jazz săltăreț primi pe invitați. Milciu satisfăcu obișnuitele obligațiuni de dans. Amfitrioana era înconjurată de un cerc de dansatori și sbura din brațe în brațe, așa că Iosif scăpă de datoria de a o angaja. Dar nici Constanța n'avu pace și lui nu-i fu tocmai ușor să pătrundă până la dânsa. Dar în cele din urmă reuși și o invită pentru dansul următor. Ea consimți și, cum tocmai orchestra intona un vals — care, cu toate dansurile moderne, încă domnea victorios, — el o înlănțui de mijloc. Ii simți trupul în tremur și, deodată, îl năpădi dorința arzătoare de a dansa cu ea afară, sub cerul liber, presărat de stele, unde

î-ar putea dezvălui toate sentimentele ce-l în-suflețeau.

Nu vorbeau nimic, dar ei îi se părea că-i aude bătăile inimii ; ar fi dorit să moară acum, în brațele lui. Și apoi, muzica încetă și amândoi rămaseră locului, uitându-se unul la altul cași cum s'ar fi trezit dintr'un vis. El își desfăcu încet brațul, conducând-o la locul ei. Iar când se retrase, îl întâmpină o privire fierbinte a Agatei. Dar a lui rămase rece, pentru prima oară. Farmecul pierise. Peste puțin, ea trecu pe lângă el și se opri un moment, cașicând ar fi voit să schimbe o frază convențională.

— Nu uita... în pavilion, — îi șopti.

— Da, viu, — răspunse el.

Ea merse mai departe, glumind și râzând, strecurându-și frumosu-i corp în mlădieri feline, prin multimea pestriță a invitaților.

CAPITOLUL 4

EPILOG NEPREVAZUT

Serbarea se terminase. Mașinile trăgeau, una câte una, la scară, spre a duce acasă pe invitați. Numai Milciu o luă pe jos prin parc, spre atelier, în dosul cărora se afla locuința lui.

Dar nu ieși, ci cotii, deodată, pe după zid, afundându-se pe cărarea ce ducea spre pavilion. Acolo, se uită cu precauțiune de jurîmprejur. Totul era învăluit în tăcere și întuneric. Nimic nu se mișca.

Se propti de ușa încuiată și așteptă. Știa că trebuie să mai treacă un timp până să apară Agata. După un bun sfert de oră, auzi, însfârșit, un pas ușor și, puțin după aceea, se ivi o fâptură sveltă într'o manta neagră.

Ii dete, fără să spuie o vorbă, o cheie. El descuiă și amândoi intrară. Ea aprinse lumina, știind că nicio rază nu pătrunde afară.

Lepădându-și mantaua, rămăse în picioare, strălucind de frumusețe în toaleta-i de serată.

— Ai riscat mult, — începu el.

Ea fi se aruncă la piept, lipindu-și buzele de ale lui, fără să bage de searnă că el nu-i înapoia sărutările.

— De aici poți vedea cât te iubesc, — zise Agata.

— N'o să se observe lipsa ta ?

— N'ai nicio grijă. Toți cred că m'am culcat, după atâta oboseală. Bărbatu-meu doarme, fiind obosit.

— Dar... fiica ta ?

Ea râse.

— O, ea s'a culcat înaintea lui ! Dar de ce 'ntrebi ?

— Mă 'ngrijesc de tine, să nu observe cineva că ai dispărut.

— Esclus ! I-am spus servitoarei să se ducă în odaia ei, iar eu m'am furișat pe scara din dos. Cred că-ți închipuești că am umblat cu destulă prudență. Vino, șezi ici lângă mine !

— Mai spune-mi cum o să te reîntorci la tine nevăzută ?

— Ce ciudat ești ! Lasă, fii fără grijă ! Mă 'napoiez tot pe scara din dos, intrând prin camera de baie. Și, acum, nu mă mai întreba nimic ! Sunt atât de fericită că pot fi cu tine sin-

gură. Nu-mi ești recunoscător că fac sacrificiul ăsta pentru tine ?

El o privi serios.

— Ba mă apasă chiar. Și nu l-aș fi acceptat, dacă n'aș fi voit să am cu tine o explicație cu orice preț. Lucrurile nu mai pot continua. Mi-e rușine de tănuirile astea.

Ea îi aruncă, de sub pleoapele pe jumătate închise, o privire care, întotdeauna, îl vrăjise. De astădată însă, rămase fără efect.

— Ești un mofturos. O femeie frumoasă îți dă o întâlnire și-ți dăruiește întreaga ei inimă, iar tu, în loc s'o săruți, vorbești prostii.

— Nu vreau să-mi bat joc de alt bărbat.

Ea se alipi strâns de el.

— Iosife, și eu sufăr din cauza aceasta... dar iubirea ce-ți port mă face să uit totul. Nu mai pot răbda să te văd doar în treacăt, pândiți de oameni curioși. Vreau să-ți aparțin... să-ți aparțin cu totul, și am ticluit un plan. Ca să divorțez nici nu-i de gândit. La ideia asta trebuie să renunți. Ce să faci tu cu o femeie așa de pretențioasă ca mine ? Eu nu pot trăi în inizerie. Îți voi ajuta însă să-ți croiești și tu o viață de belșug și lux și să fim împreună oridecâteori vom voi, fără să ne turbure nimeni. Ai să te 'n-sori cu fiica mea vitregă și, astfel, vei face parte din familie, locuind cu noi în aceeaș casă,

caci doar e loc destul pentru toți. Eu îți voiu sprijini candidatura. De altfel, Tanța e îndrăgostită de tine, o știi bine. Ea nu știe să se prefacă, așa că n'o să fie greu să-i obținem consimțământul. Iar în ce privește pe bărbatu-meu, îl conving eu. Las'pe mine!

Milciu sta ca paralizat. Cu groază, își da seamă ce soiu de femeie era aceea căreia-i dăruise, cândva, întreaga inimă. Se uita la ea și-i părea, acum, o caricatură. Il cuprinsese un dezgust nepus de ființa aceasta care se tot lipea de cânsul, căutând să-l atragă spre ea.

El se smuci, îndepărtându-i brațul de pe gâtul lui și sărind în picioare.

Nici unul, nici altul n'auziseră un pas repede apropiindu-se de pavilion. O siluetă feminină venise în fugă, din casă și se rezemă, tremurând, de ușa pavilionului, tocmai în momentul în care Iosif se smucise din brațele Agatei. Trase cu urechea și, totdeodată, văzu, pe o crăpătură îngustă, o dâră de lumină. Inchise ochii, ca spre a goni o vedenie, și-și duse mâna la piept, spre a-și potoli bătăile inimii.

Cași tat-său, mama-i vitregă și tanti Lucia, Constanța se retrăsese, după plecarea invitaților, în camera ei, fără să știe că, mai târziu, mamă-sa ieșise. Lucia însă simulasese numai că se culcă, deoarece prinsese în ochii Agatei o sclî-

pire, în momentul când se despărțise de Milciu, ceea ce-i păruse suspect. După ce stinse, deci, lumina, se furișase pe terasă, de unde voia să se uite la fereastra Agatei. Zări însă o umbră ieșind pe ușa din dos, ce da în parc. Să fi fost vreo servitoare care mergea să se întâlnească cu ibovnicul ei ?

Nu ! Căci de sub mantaua neagră șerpuia pe iarbă o dungă argintie : reflexul rochiei de brocat a Agatei.

Lucia își întinse oasele și se strecură pe urmele cumnate-si...

La rându-i, Constanța nu putea dormi și se gândi să-și ia o carte din bibliotecă, situată jos în parter. Când însă să coboare scara, în întineric, spre a nu turbura pe nimeni, auzi pe cineva suind treptele, găfâind. Instinctiv, se piti după un stâlp și văzu, la lumina lunii, pe tanti Lucia, cu fața congestionată de ură, îndreptându-se spre camera de culcare a fratelui ei. O auzi bătând în ușă și chemându-l încet pe nume. După un răstimp, industriașul deschise și soră-sa îl zori :

— Repede, Sandule, îmbracă-te ! Onoarea ta : în primejdie. Nevastă-ta are o întâlnire cu un amant în pavilion.

— Ai 'nebunit ?

Și Mirescu o luă pe sor'sa înăuntrū, încuiând ușa.

Constanța rămase o clipă ca paralizată ; apoi însă, îi se redeşteptă întreaga vigoare. Bănuia că bărbatul cu care mamă-sa vitregă avea întâlnire nu putea fi decât Iosif. Și 'nțelegez că trebuie să-l scape cu orice preț și, totdeodată, să menție pe tatăl său în iluzia presupusei fericiri.

Fără să stea mult pe gânduri, ieși pe terasă și, de acolo, o rupse de fugă în parc, spre pavilion. Nu știa încă modul în care-l va scăpa pe Iosif... atâta numai își da seamă că trebuie să fie lângă el în clipele acestea de primejdie. Se opri, tremurând, la ușa pavilionului și trase cu urechea. Auzi pe Iosif spunând aspru :

— Și 'ndrăznești să-mi vii cu asemenea propunere ! Să 'nșel, zi de zi, pe omul dela care-mi câștig o pâine ? Să pătrund în casa lui, ca să i-o mânjesc ! Nu mă cunoști bine, Agato, după cum, din nefericire, nici eu nu te-am cunoscut până azi. Acum însă mi s'au deschis ochii și mentalitatea ta josnică mă liberează complect de tine. Țiu s'o știi că, dacă am admis să mă 'ntâlnesc aci cu tine, după dorința ta, a fost doar ca să-ți spun că nu mai poate fi nimic comun între noi, că trecutul a murit pentru totdeauna. Slavă Domnului, n'am comis încă păcatul care să mă

facă să roșesc în fața bărbatului tău. Cu toată frumusețea ta, care mă robise odinioară, astăzi îmi pari urâtă și dezgustătoare. Nu voiu uita niciodată că ai voit să mă cobori până la rolul de ticălos.

Constanța ar fi voit să dea un chiot de bucurie, căci vorbele acestea arătau că Iosif nu se făcuse vinovat față de tatăl ei și că iubirea lui pentru Agata se stinsese. În acelaș timp însă își aminti pentru ce venise aci. Tat-său și tanti Lucia puteau veni din moment în moment. Nu mai încăpea zăbavă.

Deschise ușa, intră repede în pavilion și închise la loc. Rămase în prag, galbenă ca ceara și tremurând din tot corpul.

La neașteptata ei apariție, Iosif și Agata tresăriseră speriați și holbară ochii la dânsa. Căutând să se stăpânească, le zise :

— Vin aci tata și tanti. Ei nu știu că am alergat aci ca să 'nlătur o nenorocire. Tanti te-a urmărit și i-a destăinuit că te-ai întâlnit aci cu un domn. Din fericire, întâmplarea m'a făcut s'o surprind și dădui fuga încoace. Desigur că vin aci și nimeni nu va putea ieși neobservat. Nu mai ești însă singură cu domnul Milciu. Trebuie să inventăm ceva ca să păstrăm tatălui meu iluzia fericirii... să ferim o catastrofă. Tu esti

mai inteligentă ca mine. Dă un sfat : ce-i de făcut ? E în propriul tău interes.

Agata își redobândise cumpătul. Nu voia cu niciun chip ca fiică-sa vitregă s'o aibă în mână. Replică deci :

— Intâlnirea mea cu domnul Milciu e de natură cu totul inofensivă. M'a rugat să intervin pe lângă tatăl tău întru susținerea cererii d-sale. Te iubește și mi-a încredințat mie taina. Și, rugându-mă să-i acord o convorbire, fusei atât de proastă să mă 'ntâlnesc cu el aci.

Constanța se uită la Iosif, care stătea ca paralizat. Apropiindu-se de el, îl privi implorător :

— Domnule Milciu, dacă nu putem convinge pe tata că totul se reduce la un dialog inofensiv, e dezastru. Știu... da, știu că mama nu spune adevărul, căci am stat afară de am ascultat puțin și am auzit totul ce spuseși la urmă. De dragul tatălui meu... și chiar și pentru d-ta și mama, să ne agățăm de funia de salvare ce ne-o aruncă dânsa !

El îi strânse mâna. Amănuntul că-i ascultase ultimele cuvinte îi lua ca o piatră de pe inimă. Știa, cel puțin, că el nu e așa de vinovat pe cât părea.

— Îți mulțumesc pentru mărinimosul d-tale ajutor. Te rog, dispune cu totul de mine. Sunt gata să fac orice poate mentine liniștea tatălui

d-tale și ca mama d-tale să nu fie compromisă

Constanța se 'ntoarse spre Agata :

— Vorbește ! Tata va fi 'ncurând aci.

Agata zise cu sânge rece :

— E o singură soluție : îi spunem că tu te-ai logodit cu domnul Milciu, la serbare, și m'ai rugat să viu aci ca, împreună cu dânsul, să insistati să interviu pe lângă tatăl tău ca să-ți dea consimțământul. Nimic mai inofensiv ca aceasta... și orice scandal e evitat.

Constanța se adresă lui Iosif :

— Admite, domnule Milciu ! Ne logodim doar de formă. După câțva timp, putem desface logodna. Se găsesc destule pretexte. Și nu trebuie nici s'o anunțăm în ziare. Principalul e să facem acum tot ce trebuie ca să 'mpiedicăm o catastrofă.

Agata sta la câțiva pași, în liniște aparentă, și, cașicum i-ar fi fost frig, își pusese iar mantaua.

În acest moment, ușa se deschise, cu o smuci-re, și, în prag, apăru Mirescu, galben și cu un revolver în mână. La spatele său se ivi figura răutăcioasă, triumfătoare, a Luciei.

Constanța zări arma din mâna tatălui ei și se alipi, tremurând, de Iosif, astfel ca să-l acopere.

— Ce-i aici ? — strigă industriașul.

Agata se apropiă de el, zâmbind.

— Vai, Sandule, cum ne speriași ! Poftim ! Ne descoperiși, astăzi, taina pe care țineam s'o afli abia mâine. Uite perechea asta tânără : s'au logodit și m'au făcut pe mine complice. Domnul Milciu se cam temeă că-i vei refuza mâna fiicei tale, iar dânsa nu era sigură că-i vei da consimțământul. Ne-am înțeles dar, la sfârșitul serbării, să ne întâlnim aci, ca să discutăm cum să-ți aducem la cunoștință dorința lor de a se căsători și mă oferii eu să vorbesc mâine cu tine și să te rog să le acorzi binecuvântarea ta. Iată că trebuie s'o fac acum, fiindcă ne surprinseși. Mii deci atât de buu și... dă-ți aprobarea.

Și se agăță, lingușitoare, de brațul bărbatului ei, uitându-se la el cu ochi duiși, nevinoși.

Respirând din adânc, industriașul își vârî arma în buzunar, îmbrățișându-și cu dragoste nevasta și aruncând soru-si o căutătură dojenitoare.

Constanța își dete seamă că pericolul a trecut. Dar și forțele ei erau pe sfârșite. Iosif, care nu-și luase ochii dela dânsa, o văzu că-i aproape să leșine și, prinzând-o în brațe, îi șopti :

— Tanța, pentru Dumnezeu.. Tanțo !

Era atâta căldură în accentul lui, că Agata scrâșni din dinți. De-acum, nu mai încăpea în-locială, nici pentru industriaș, nici pentru Lu-

cia, cui aparține inima lui Milciu. Siᅅgūră, Constanța nu-l auzi.

— Ia te uită, Sandule, cum s'a emoționat Tanța și ce frică-i era de tine, — zise Agata, aplecându-se asupra fetei.

Dar Iosif o culcase, drăgăstos, într'un fotoliu, oprind pe Agata s'o atingă.

Vorbele acesteia sunară industriașului ca o imputare. Știa, dealtfel, că lăsa de dorit, din punctul de vedere al iubirii lui pentru fiică-sa. Se aplecă asupra Constanței, care, sub îngrijirile lui Iosif, își revenea.

— Mă scuzați, domnule Mirescu, că am pătruns aci fără știrea dv. Vă... vă rog... să-mi accordați mâna fiicei dv... Știu că e o îndrăzneală din partea mea, dar... nu-mi pot înăbuși simțirea, — zise inginerul, sub privirea înfricoșată a Constanței.

Industriașul care, în orice alte împrejurări, ar fi ridicat obiecțiuni, de astădată însă, de bucurie că nevastă-sa nu-l înșală și, pedealtăparte, din considerația că nu fuse, până azi, un tată bun, cedă.

— Vino-ți în fire, copila mea ! Se putea ca tatăl tău să se opue fericirii tale ? Fii liniștită... Haide, dă-mi mâna ! Ce rece e și cum tremuri ! O unesc bucuos cu a unui om de ispravă a cărui capacitate și cinste îmi sunt de mult

cunoscute. Drogă Iosife, îți acord mână mică
mele, cu toate formalitățile convenite. Și, acum,
ar fi bine ca Tanța să se ducă să se culce. E
sdruncinată. Și nici nu-i de mirare. Mai întâiu
serbarea obositoare, cu dans, apoi logodirea în
taină și frica de împotrivirea mea și, însfârșit,
spaima de apariția mea neașteptată. Cam mult
pentru nervi așa de subțiri. De fapt, nu eu sunt
vinovat de acest... atac. Sora mea — da, sora
mea, — credea că sunt spărgători în pavilion
și m'a sculat, târîndu-mă aci. Acum, Lucio, te
convinseși de greșala în care pluteai.

Ultimele-i cuvinte conțineau o ironie ascun-
să. Tanti Lucia era destul de înciudată. Spe-
ranța-i de a culca la pământ pe antipatica-i cum-
nată se zădărnicișe.

Replică :

— Îți spusei doar ce am văzut cu ochii mei și
sunt veselă că m'am înșelat.

Constanța își adună toate puterile și se sculă.

— Îți mulțumesc, dragă tată, și... ai dreptate;
cel mai bine e să mă culc. Sunt, într'adevăr, foar-
te obosită. Noapte bună, Iosife, și... mâine, în-
ainte de amiază, ne vedem la mama ta... E Du-
minică... După biserică, viu la dansa.

Milciu se uită îngrijat la ea, dar industriașul
fi puse, liniștitor, mâna pe umăr.

— Lasă, lasă, nu-i nimic. Așa-i cu fetele astea.

Măine, după ce vei dobândi, cu Tănța, dreptu-vântarea mamei tale, veniți toți trei la noi la masă. Și, după aceea, aranjează nevastă-niea o mică petrecere de logodnă și toată lumea va fi mulțumită. Acum, la culcare !

Agata îi se anină de braț. El îi sărută mâna, cerându-i, în sinea lui, iertare pentru odioasa bănuială ce-i insuflase Lucia.

Iosif oferi Constanței brațul.

Ea îl luă în tăcere și ieșiră, astfel, în noaptea tăcută.

— Mă ierți ? — șopti el.

— Știu că nu ești vinovat, — răspunse Constanța. Am auzit doar din însăș gura d-tale că voiai să te descătusezi din lanțurile nedemne. N'am ce să-ți iert, căci știu că ești doar nenorocit, iar nu vinovat.

— De-ai ști cât sunt de recunoscător Provi-denței că a făcut să auzi acele cuvinte ! Și-ți mulțumesc și d-tale că m'ai scutit, cu sacrificiul d-tale atât de mărinimos, să roșesc în fața tată-lui d-tale, căruia-i datorez toată situația mea. Nici nu'nărăznesc să mă gândesc la cele ce s'ar fi întâmplat dacă n'ai fi venit la timp. Crede-mă că nu m'am dus cu intențiuni josnice la pavilion. Voiam să termin cu o chestiune pe care ți-o voi relata, ca să 'nțelegi totul,

— Cred... șofu totu... fii linuștit, — îi zise ea cu blândețe.

— Aș vrea să te mai rog ceva : cruță pe mama mea.

— N'ai nicio grijă... La caz că nu ești acasă, îi fac o vizită de etichetă. Restul lasă'n seama d-tale.

— Vii cu siguranță ?

— Așa cred... De nu, te voiu vesti. Noapte bună !

El îi se plecă peste mână.

— Noapte bună ! Dea Domnul să-ți pot, într-o zi, răsplăti ceace făcuși azi pentru mine.

Se despărți și de ceilalți și se duse.

În vestibul, industriașul își îmbrățișă fata.

— Ei, ești încântată, miresico ? — o întrebă el cu mai multă cordialitate ca deobiceiu.

— Da, dragă tată, îți mulțumesc.

— Ei, da' nevastă-mea ? Nu merită nici o mulțumire ? A pus și ea umărul la fericirea ta.

Constanța se sili să zâmbească.

— Da... îți mulțumesc și ție ! — zise ea tatel.

— N'ai dece. Noi, femeile, trebuie să ne ajutăm una pe alta. Și tatăl tău e bun, merită să fie fericit și, în ce mă privește, îmi voiu depune toate puterile întru aceasta.

Era ca o făinică promisiune, pe care Constanța o înțelese.

— Da... fă-l fericit și... toate vor fi bune, — zise.

Și se urcă în camera ei. Cum dispăru, Agata se întoarse, cu un surâs batjocoritor, către tană Lucia.

— Noapte bună, Lucico ! Iți va prii și ție somnul. Căci, desigur, te-ai agitat mult cu presupușii ceia de spărgători.

Dar bătrânica nu admitea s'o cruțe. Iși înălță deci, mândră, capul.

— Eu nu umblu cu mofturi. Te-am văzut ieșind pe furiș din casă și intrând cu un bărbat în pavilion... Și am spus asta lui Sandu. Nu era datoria mea ?

Agata se uită, înmărmurită, la soțul ei și-l înlănțui, cașicum ar fi căutat la sânul lui apărare.

— O, Doamne, ce nu-i în stare să facă omul în excesul său de zel ! Bietu' meu Sandu ! Te îndoiiești tu de Agata ta ? Acum înțeleg eu de ce erai așa de iritat. Ptiu, ce murdărie ! Ah, nu..., nu crezi tu așa ceva despre Agata ta ! Constanța ne aștepta în pavilion pe mine și Milciu. Eu nu voiam ca ei să fie singuri, așa că ea aștepta înăuntru, iar el lângă ușă, așa că intrarăm amândoi. Nu ești supărat, cred, că am conspirat în

favoarēa fînerēi perechi ? Noi nu spēram cā va fi așa de simplu sǎ-ți obținem consimțimântul, întrucât Milciu este băiat sărac.

Agata era o maestră a prefăcătoriei. Nici măcar o umbră de bănuială nu turbură inima industriașului. El își sărută nevasta :

— Să nu fi intervenit tu, poate că n'aș fi acceptat așa de repede. E drept că Tanța e majoră și n'aș fi putut să opun un „veto“ categoric, cu atît mai mult cā e independentă și din punct de vedere pecuniar, ca moștenitoare a mamei sale. Orișicum însă, e mai bine cā toate s'au aranjat în bună pace și cā Tanța s'a putut convinge de afecțiunea mea părintească. Mă tem chiar cā n'am făcut-o, pînă azi, să simtă îndeajuns cā-i sunt tată iubitor. De astăzi însă va fi altfel. Iar Milciu, trecând peste sărăcia lui, e un băiat foarte cumsecade, care o sǎ-și facă nevasta fericită.

Lucia se întoarce, umilită, în camera ei. Era ea convinsă de nevinovăția cumnatei sale ?

CAPITOLUL 3

CONTRASTE

Când Agata se văzu, însfârșit, în confortabila-i cameră de culcare, își emulse aproape rochia de pe dânsa, atât era de nervoasă. Cu fruntea încruntată, își luă un capot subțire și se trânti într'un scaun, rămânând cu ochii ațintiți în vag.

Știa, de-acu', că pierduse pe veci pe Iosif. Calculase greșit mărimea puterii ei asupra lui. Ghicise de mult că fiica-i vitregă îl iubea și-și bizuise socotelile pe acest factor. Cu lipsa ei de scrupule, găsisse că-i foarte logic să-și introducă în casă un amant, iar în ce privește pe Tanța, o socotise întotdeauna lipsită de farmed.

Relativ la Iosif, comisese greșala să-l judece după dânsa, crezând să-l încânte cu perspectiva posesiunii ei complete, momindu-l, totdeodată, cu marea zestre a Constanței.

Ei însă îi distrusese toate planurile, lăvînd-o în amorul ei propriu. Și trebuia să se socoată destul de veselă că scăpase cu bine din pericolul din seara aceea. Dacă o găsea bărbatu-său singură cu Iosif? O înfiorea numai gândul. Pe Lucia, pedelatăparte, o ura năprsnic. O, trebuia să se ferească de spioana asta!

Dura-va mult logodna încheiată în mod așa de straniu?

În orice caz, Constanța va face tot posibilul ca să-și păstreze iubitul. O judeca și pe ea tot după dânsa. Nu voia deloc să creadă că inima lui Iosif se dezlipise de a ei tocmai fiindcă-î cucerise Constanța, fără a fi recurs la niciun mijloc artificial de seducere. Pe de altă parte, nici el nu va face nimic ca să se strice logodna. Constanța era fată cu parale și ar fi trebuit să fie prost să piardă din mână asemenea găscă, îșf zicea Agata. Era dar de așteptat că el nu se va opri la acest simulacru de logodnă, ci va stărui să se facă munta.

Iar, în cazul că ajung lucrurile acolo, nu va admite ca tânăra pereche să stea în aceeaș casă cu ea. Dacă Iosif i-ar fi admis condițiunea, fi-rește că, dimpotrivă, ar fi stărunit din răspuțerî să șeadă cu toții în aceeaș clădire, avându-l, astfel, în permanentă la dispozițiua ei. Acum însă, față de împrejurările ce surveniseră, n'avea

să mai admită deloc să-i vadă pe cei doi însu-
răței în preajma ei. Dealtminteri, nici Iosif n'ar
admite... Și era și mai bine așa. N'au decât să-și
întemeieze aiurea alt cămin.. De bani nu vor ducea
lipsă.

Iar în ce privește legăturile ei cu Constanța?

Dete din umeri. Oricât ar părea de ciudat,
dar era ferm convinsă că n'o va trăda niciodată,
nu de alta, dar ca să nu-l compromită. Dealtmin-
teri, nu trăiseră niciodată în raporturi amicale.
N'aveau decât să fie pe viitor și mai reci. Ei și ?
De plecat, nu se va pleca ea niciodată în fața
fiicei sale vitrege. Și aceasta, probabil, va purta
și ea, de grijă ca să se'ntâlnească amândouă cât
mai rar.

O să se cam plictisească ea, nu-i vorbă. cu
moșnegelul ei de bărbat, acum, când se termina-
se cu emoția ce i-o procura jocul tainic cu Mil-
ciu. Și ce ridicul (reflecta ea) și Iosif cela ?
Să n'aibă el curajul să păcătuiască ! In loc să-i
mulțumească în genuchi de favoarea ce era gata
să-i acorde, el făcea pe virtuosul ! Cel mai cu-
minte ar fi să-l uite. La urma urmelor, mai sunt
destui tineri cari s'ar simți fericiți s'o aibă.
N'avea decât să întindă degetul și mii îi s'ar
prosterna la picioare.

Intâiu și'ntâiu însă, Constanța trebuia să se
mute, ca să evite orice posibilitate de a o bănuî.

Era așa de îndemânică în învățarea țelurilor și se simțea așa de superioară Constanței, că era sigură că va putea diriguia toate după plac. Nici prin minte nu-i trecea să se socoată cât de cât vinovată. La urma urmelor, nu se'ntâmplase încă nimic ce ar fi putut-o pune în rândul femeilor adultere. Va ști ea s'o facă pe Constanța să înțeleagă aceasta.

Se desbracă încet și se'ntinse în pat. Și, cum se mlădia în pernele noi, garnisite cu dantele, se simți foarte mulțumită de dânsa. Lucrurile ar fi putut lua o întorsătură rea. Văzuse revolverul din mâna lui Sandu. Atât viața ei, cât și a lui Iosif fuseseră amenințate. Și, chiar dacă nu s'ar fi făcut moarte de om, încă s'ar fi isprăvit cu traiul acesta luxos, bogat în plăceri, dacă n'ar fi scăpat-o Constanța. Eh, în schimb, îi va ceda, generoasă, pe omul a cărui inimă îi aparținuse ei. N'are decât să fie fericită cu el !

Adormi astfel, încântată de sine și visând noi triumfuri, noi distracții, noi flirturi.

Iar într'altă cameră, o fată palidă plângea în pat. Somnul nu voia să se apropie de Constanța.

CAPITOLUL 6

INDISCRETIE FARA VOIE

Madam Milciu, mama lui Iosif, se'napotase lela biserică și tocmai dăduse servitoarei diferitele ordine referitoare la masă. După ce mai aruncase o ochire asupra ghivețelor, expuse la razele înviorătoare ale soarelui, se instală într'un fotoliu, lângă fereastră, în așteptarea băiatului. Dar nu se așezase bine și auzi sunând. Să fi și venind Iosif ?

Servitoarea veni să anunțe:

— Cucoană, domnișoara Mirescu!

— Să poftească!—zise bătrâna, ieșind cu vioiciune întru întâmpinarea fetei. Aceasta era foarte galbenă și ochii-l aveau o privire obosită, turbure.

— Bună dimineța. Te deranjez ?

— Dece ? Deioç, domnișoară. Mă buçur de câ-

teori te văd! A, da, uitai. Avuserăți ieri o serbare.

— Da, m'am culcat cam târziu — răspunse Constanța — și nu mi-am făcut somn.

— Și, totuși, veniși pe la mine. Foarte drăguț din partea d-tale.

— Mi-a părut rău că n'ai fost și d-ta și-mi spusese domnu' Milciu că nu ești încă restabilită.

Bătrâna râse.

— O, Iosif ai meu e foarte fricos și-i era să nu mă obosesc! De aceea, mă sfătui să rămân acasă. Eu aș fi venit bucuroasă, nu atât ca să mă distrez, cât ca să mă uit și eu la veselia tineretului. Știi, par'că-ți mai încălzește inima! A fost, desigur, frumos?

— A reușit perfect.

— Îmi închipuiesc eu. Așteptam cu nerăbdare pe Iosif să vie să-mi povestească. A întârziat însă.

— Ți va spune, atunci, el toate amănunțele.

— Mă bucură. Ce bine-mi pare că veniși!

Constanța se roși.

— Știi bine că-mi place întotdeauna să stau la vorbă cu d-ta.

— Dar cum se face că veniși pe jos?

— Păi, să vezi: luai mașina cu tanti Lucia, care a dormit la noi, și voia să facă niște vizite,

aşa că eu mă coborîi în piaţa Expoziţiei şi făcui pe jos restul drumului.

— Poate ai şi d-ta oarecari vizite în program?

— Nu... nu! Venii numai la d-ta.

— Sunt încântată. Dansaşi mult aseară?

— O, da!

— Şi cu Iosif?

O roşeată uşoară împurpură din nou chipul Constanţei, ceea ce nu scăpă bătrânei.

— Da... şi cu el. Dansarăm un vals.

— Trebuie să fie foarte mândru de această atenţie.

— O, nu cred! A fost, aşa zis, un dans de etichetă.

Un sentiment de nelinişte năpădi bătrâna. Ştia, din nefericire, cu prea multă precizie, că fiu-său avea ochi numai pentru soţia patronului. Ca spre a se linişti însă, ea însăşi, zise:

— Sunt sigură că lui Iosif i-a făcut mare plăcere că a dansat cu d-ta. Îţi poartă o vie afecţiune şi probabil că ar fi dansat şi mai mult cu d-ta dacă i-ar fi fost îngăduit. Păcat că n'am fost şi eu de faţă. Era un spectacol interesant defileul acela de toalete elegante.

Constanţa descriese câteva din cele mai splendide, iar la urmă adăogă:

— Dar cea mai frumoasă era mama într'o rochie de brocaţ argintiu,

Bătrână suspină.

— Da, e frumoasă și, mai ales, în toaletele de gală impresionează.

Mai vorbiră un timp despre serbare. Constanța însă era distrată și tot trăgea cu urechea de nu vine Iosif. Ii era dor să-l vadă și, în acelaș timp, și frică, după cele întâmplate în ajun. Frica aceasta creștea pe fiecă minut, și în urmă se lămurii că-i va fi foarte penibilă o întâlnire cu dânsul. Nu mai putu suporta așteptarea și se sculă să plece. Afară, sbârnăi soneria.

— A, ăsta-i Iosif! — zise bătrâna, zâmbind.

Constanța se uită în juru-i, ca un animal hăituit. Nu... nu voia să vadă pe Iosif... cel puțin nu acum!

— Madam Milciu... plec... Nu se poate să mă văd acum cu domnu' Milciu... Dă-mi o mână de ajutor... O, Doamne... unde să mă ascund?

Bătrâna o privi speriată.

— Ce-i cu d-ta, copila mea?

— Taci... te rog... vorbește încet! Nu mă'ntrăba nimic! Domnu' Milciu îți va spune totul. Ajută-mi numai să nu mă'ntâlnesc cu el.

Și, fără să mai ție seamă de nimic, Constanța se repezi la ușa de comunicație dintre camera aceasta cu cea vecină. Bătrâna făcu, instinctiv, singurul gest ce se impunea: deschise ușa, ca

să facă loc fetei să treacă dincolo, în confuzia-i lăsând-o puțin crăpată.

— Nu mă trăda, te conjur! — se rugă Constanța, dispărând.

Avea intenția să aștepte, până va intra Iosif la mamă-sa, iar după aceea să iasă pe furiș, pe altă parte. Dar care nu-i fu spaima, constatând că nu mai era altă ușă! Căzu, tremurând, într'un scaun, acoperindu-și fața.

Neliniștea văduvei sporise. Ce s'o fi întâmplat? Dece va fi fugit fata? Dar, până să se poată lămurii, Iosif intră.

— Bună dimineața, mamă!

— Bună dimineața! Lina ți-a deschis?

Bătrâna voia să afle de nu cumva slujnica a trădat prezența Constanței.

— Cine altul? Veni fuga din bucătărie și pieri totașa de repede. I-o fi fost, desigur, frică să nu se ardă ceva. Voiam s'o întreb dacă n'a venit domnișoara Mirescu.

Mamă-sa îl privi scrupător.

— Domnișoara Mirescu? Ei cum asta?

— Trebuie să vie!

— La mine?

— Da... la tine. Am a-ți spune multe: o întregă spovedanie. Și spovedania asta trebuie să i-o fac și Constanței... Dar mai întâiu ție. Șezi!

Bătrâna rămase pe gânduri. Dincolo se afla

Constănța, care va fugi de Iosif dintr'un motiv oarecare. Iar ici era fiu-său, care voia să-i se destăinuiească, povestindu-i fapte ce avea să le audă și domnișoara Mirescu.

Bănuia că s'a întâmplat un eveniment precum-pănitor. Iosif era totașa de galben și nedormit cași Constanța.

Eh, la urma urmelor, nu putea să strice nimic de o auzi și dânsa destăinuirile lui. Căci, orice avea să spună, cu siguranță însă că nu făcuse nimica rău. Și poate că așa era scris ca fata să le audă toate acestea. Nu se petrece nimic pe lume fără știrea lui Dumnezeu. O fi aci și mâna lui. Trebuie să ai întotdeauna încredere într'insul.

Și, cu un sentiment de pietate, își reluă locul în fotoliu. Iosif îi strânse mâna :

— Dragă mamă, m'am logodit aseară cu Tanța.

Femeia tresări și câtă furiș spre ușă. Asta era dar : sfiiciunea feciorelnică gonise fata. Sau altceva ?

— Da ? Adevărat ?

— Da, mamă. Dar nu te bucura încă. A fost doar o logodnă de formă. Tanța s'a sacrificat, ca să evite o catastrofă. O, mamă, ar fi o fericire nespusă s'o pot avea de soție pe această fată sfântă, cu însușiri deosebite... dar vai, totul nu e decât o convenție. Sunt foarte nenorocit că va trebui să mă despart de dânsa'

— Dar cîntă silește ?

— Să-ți spun totul, mamă. Nu vreau să-ți mai ascund nimic. Poate că mai îmi ușurez inima după ce mă voi fi spovedit.

Și Iosif povesti totul, începând dela dragostea lui pentru Agata :

— Cum îmi era mie pe suflet când îmi relată că familia o constrânge să se mărite cu Mirescu, nu-i nevoie să-ți spun. Am iubit-o cu toate fibrele ființei mele și iubirea mea rezistă chiar și trădării de care se făcuse vinovată, eu crezând-o atunci totașa de nenorocită cași mine. Se mărită cu Mirescu... și-mi declară că moare, dacă n'o mai iubesc. Ne vedeam astfel, din când în când, câteva clipe doar, și eu eram prea slab ca să mă port rău cu dânsa, fiind încă sub vraja frumuseții ei. Dar, apoi, lucrurile se schimbă, cu încetul. Auzii și văzui unele fapte cari treziră în mine îndoeli. Mă surprindeau, în atitudinea ei, particularități cari îmi displăceau... și, apoi, începeam s'o compar cu Constanța și comparația aceasta era în defavoarea ei. Mă mai chinuia nespun gîndul că micile noastre intimități constituiau un act incorect față de acela dela care-mi câștig o pâine... deși nu-i necinsteam casa. Agata tot căuta să-mi alunge scrupulele și, într'adevăr, în fața ei uitam totul. Dar,

din ce în ce, îmi dam seamă că ea nū erva, în realitate, așa cum mi se prezinta mie.

„Când mă uitam în ochii curați ai Tanței, Agata îmi părea întruparea minclunii. Și-mi era rușine de Constanța, oridecâteori mă privea cu acea căutătură serioasă a ei, căci, în fond, eu tot înșelam pe tatăl ei. Eri te-am oprit să te duci la serbare, fiindcă mă temeam de ochii tăi grijulii și, apoi, îmi pusesem în gând să am o explicație definitivă cu Agata. Nu mai puteam suporta tănuirea asta și voiam să-i spun că trebuie să evităm pe viitor orice intimitate, să nu ne mai tuțuim și să nu mai păstrăm, unul față de altul, decât un accent convențional. Zadarnic căutai, în cursul serbării, să gădesc un prilej când să putem avea neturburat această explicație. In cele din urmă însă, chiar ea îmi propuse să ne vedem în pavilionul din parc, după serbare.

„Și, ciudat, dar eri simții că iubirea mea pentru dânsa s'a stins de mult. Frumusețea ei mai reaciona, e drept, asupra simțurilor mele, dar inima mi se nstrăinase de ea. Ascultai un timp o convorbire a ei cu câțiva domni și mă speriai de frivolitatea ce izvora din cuvintele ei. Și mă mai dumirii eri de ceva, mamă : că Tanța îmi stăpânește inima. A venit așa, fără să observ, iar eri, olinbându-mă cu ea singură prin parc, simții tă-mi e dragă. O privire a ochilor ei îmi trădă

că și ea mă iubește. Îți închipuiești, după asta, cât ardeam s'o rup odată cu Agata, să mă descătușez din lanțurile ei. Nu că mă legănam, cumva, în speranța că aș putea-o cuceri. Iluziile mele nu mergeau așa departe. Aș fi vrut numai să mă arunc la picioarele ei și s'o rog : Izbăvește-mă, căci numai tu mă poți lecu de chinul ce mă doboară.

„Dar cum aș fi putut eu mărturisi adevărul acestei făpturi candidă și gingașă ? Ii contempnam doar figura ei blajină, suavă. Ah, mamă, e o ființă sublimă și cât n'aș fi de fericit s'o pot numi a mea ! Alături de ea aș găsi adevărata jihnă.

„O forță irezistibilă mă tot îndruma spre dânsa, iar mai târziu, când dansai cu ea, aș fi vroit s'o scot din vâlmășagul mulțimii, spre a mă pierde cu ea pe cărări tainice și a-i spune cât de mult o iubesc.

„Când fiecare din noi ar putea face tot ce dorește, ce plăcută ar fi viața sau, în orice caz, mai suportabilă !

„Ca s'o scurtez : după serbare, mă 'ntâlnii cu Agata în pavilion.

Și povesti exact convorbirea-i cu Agata, descriind groaza ce-l cutremură la nerușinata ei propunere, care-i dezvăluia firea josnică.

— Mi se năru, deodată, așa de urâtă și meschi-

nă, că mă cuprinsese un dezgust imens. Ii respinsei, indignat, propunerea și, în aceeaș clipă, se deschise ușa și Constanța apărură în fața noastră. Bătrâna tresări.

— Veni Tanța? — exclamă ea, speriată.

Uitase că fata e dincolo și poate auzi totul, atât de mult o copleșise spovedania fiului ei.

Iosif suspină.

— Da, mamă... Era palidă și-mi venea să mor de rușine. Ce va fi zicând de întâlnirea mea nocturnă cu Agata? Dar, slavă Domnului, auzise, cel puțin, ultimele mele cuvinte.

Și relatează amănunțit tot ce se petrecuse și cum se despărțise de Constanța ca logodnic.

— Acum știi totul, mamă. Tanța s'a sacrificat, ca să cruțe pe tatăl său de o decepție crudă și spre a înlătura o catastrofă. Știe că am avut o legătură nepermisă cu mamă-sa vitregă, dar unde a auzit ultimele mele vorbe, știe că nu m'am dus la întâlnire decât ca să mă desfac de Agata și că n'o mai iubesc pe femeia aceea. Dar partea cea mai importantă n'o știe: că o iubesc cu o căldură pe care n'am împărtășit niciodată Agatei.

Și, gemând, Iosif își ascunse capul în poala mamei sale.

Ochii acesteia luciră și ea își înălță privirea spre cer, în recunoștință mută.

— O, părințe cêresc, — se gândi ea, — tũ știi cum să le ticluiești toate !

Și mângâia pe păr pe fiu-său.

— Va trebui să i-o spui, — zise ea cu accent solemn.

Iosif sări în picioare, frângându-și mâinile, în sbucium.

— Să-i spun ei ? Dar nu'nțelegi că nu mă va crede ? Oricât i-aș repeta-o, va fi zadarnic : nu va voi să mă creadă. Și partea cea mai teribilă e că și ea va fi suferind. Sunt convins că mă iubește. N'a împiedicat catastrofa numai de dragul tatălui ei, ci și pentru mine. Când el pătrunse în pavilion, cu revolverul în mână, ea mă acoperi cu trupul ei. De-ai ști, mamă, cât mă durea că nu pot s'o iau în brațe și să-i spun : „Te iubesc... te iubesc !“ Nu mă va crede nici odată. Ce fac eu acum ? Ce fac eu, mai ales, ca să-i redau, cel puțin, pacea ? Gândul că suferă mă doare mai rău decât propria mea suferință. Sunt condamnat, acum, să joc cu ea comedia unei logodne, deși e în afară de orice îndoială că inima sârmanei e sfâșiată. E oribil ! Mi-a promis să vie aci... Se poate să sosească din moment în moment. Domnu' Mirescu crede că vrem să-ți cerem binecuvântarea și ne-a poftit pe toți trei la masă, ca să serbătorim logodna. Judecă numai, mamă, ce mă așteaptă și cât va

trebui să sufere Constanța. Dar după scurțirea unui timp, vom desface logodna, sub un pretext oarecare, și va trebui să dispar din viața ei... pentru totdeauna. Nu-mi pot permite nici măcar s'o rog să nu strice logodna. Va fi întotdeauna convinsă că ceea ce mă atrage spre dânsa e doar averea ei. Mândria ei nu va admite ca logodna aceasta să fie efectiv urmată de o căsătorie. Atât viața mea, cât și a ei, sunt distruse pentru totdeauna... și toate acestea numai din cauza Agatei. Odată m'a amărît, călcându-și credința către mine, iar a doua oară îmi distruse fericirea mea și a Tanței.

Bătrâna ascultase în tăcere revărsarea aceasta de jeilanii. Uitându-se furiș spre ușă, întrebă, cu un zâmbet fin:

— Să nu existe, oare, nicio posibilitate de a o convinge de dragstea ta ?

— Nu, mamă. Nu mă va crede ; se va chinui singură, cum mă chinuiesc eu pe mine, și va fi totașa de nefericită cum sunt și eu. Nimeni nu ne poate fi de vreun ajutor.

Văduva se sculă.

— Ba da, fiul meu ! Bunul Dumnezeu. El îți poate ajuta. Și, tocmai când nădăjduiești mai puțin, își și arată puterea.

— O, cât te invidiez pentru această sfântă credință a ta !

Ea îi luă mâinile.

— Da, sunt de invidiat pentru aceasta, căci, vezi tu, eu și cred că e la lucru ca să vă ajute pe amândoi. Aibi numai puțină încredere. Și... mă luc în bucătărie. Am niște treabă acolo.

Iosif o privi uimit.

— Și alt sfat n'ai a-mi da ?

Ea îl mângâie duios.

— Ba da, am unul. Trebuie să mărturisești Tantei că ți-e dragă. Te va crede, sunt sigură. Treci dincolo... poate ți-o veni acolo, vreo idee cum să rezolvi chestiunea. În vremea asta, eu mă reped în bucătărie.

Și, zâmbind, îl împinse în camera cealaltă, după care se grăbi să iasă.

CAPITOLUL 7

SIMBOLUL LEBEDELOR

El rămase năuc în prag, la vederea Constanței, care tremura de enervare și-și ascunsese fața în palme.

— Tanțo ! — strigă el. Tanțo !

Și, căzându-i în genuchi, îi desfăcu mâinile. În ochii ei rădia o iubire nețărmurită.

— Auziși totul, Tanțo ? Spovedania mea ?

— Îngână el. Fuseși tot timpul aci ?

Ea îi acoperi ochii cu mâna-i tremurândă.

— Da, Iosife... auzii totul și mulțumesc lui Dumnezeu și bunei tale mame că am putut fi martorul spovedaniei tale. Aveai dreptate... altfel n'aș fi crezut că inima ta îmi aparține, ci doar că simulezi iubire, de mila mea.

— Acum însă mă crezi că te iubesc ? — întreabă el, acoperindu-i mâinile de sărutări.

7 — Da, Iosife... te cred, știu că doar dragostea te mână spre mine și pot mărturisi cu mândrie că te iubesc de când te-am cunoscut.

El o strânse în brațe.

— Și eu n'o știam și te chinuiam... pe tine, făptură nobilă și bună. Cum să repar greșala, dragă Tanțo... Tanța mea ?

Ea zâmbi cum numai Constanța Mirescu știa să zâmbească : un zâmbet ce dezvăluia bunătatea inimii și întreaga comoară a simțimentelor ei. În ochi îi sclipea un sfânt extaz.

— Iubește-mă — șopti ea — și, atunci, nu vei mai avea nimic de reparat.

Iosif o lipi strâns de piept și buzele li se întâlniră în primul sărut de dragoste. Și câte n'aură să-și spună, după aceea ! Iosif nu mai înceta s'o dezmierde, în manifestarea unei duioase recunoștinți.

Și stăteau astfel, mână 'n mână, ochi în ochi, când bătrâna Milciu își făcu din nou apariția.

— Ce ziceți : mai e loc, acum, de întrebări banale ? — întrebă ea, zâmbind și abia ascunzându-și emoțiunea. Unde mâncăm azi la prânz ? Sunteți mosafirii mei sau nu ?

Constanța îi zbură în brațe.

— Mamă... dragă mamă... acum am iar o mamă ! — esclamă ea, veselă.

Bătrâna o strânse la piept,

— Fiica mea ! Ce fericită sunt că te-ai înțeles cu zăpăcitul meu de băiat !

— Il iubesc așa de mult ! — se destăinuie ea cu glas vibrând de pasiune.

Iosif o atrase către dânsul.

— Binecuvintează-ne, mamă !

— Ești fericit ?

— O, da ! Și sunt totașa de dreptcredincios ca un copil. Bunul Dumnezeu mi-a sărit într-ajutor, făcând pe Tanța să se convingă de dragostea mea.

Bătrâna aprobă :

— Da, numai el v'a ajutat... altfel, ar fi fost rău de visurile voastre.....

Bucătăria văduvei Milciu rămase de căruță în ziua aceea, căci cei trei oameni fericiți merse-ră în vizită, la Mirescu, care-i primi în excelentă dispoziție, tachinând pe Constanța cu leșinul ei din ajun.

Agata, la rându-i, avu o atitudine ireproșabilă ; observă, deasemeni, că nici vorbă nu putea fi, între Constanța și Iosif, de o logodnă de formă.

Când apoi, după masă, se discută despre nunta tinerei perechi, Constanța rugă pe industriaș să-i puie la dispoziție casa unde domiciliase el cu mama ei. Era goală și uzinele o despărteau de actuala locuință a lui Mirescu.

Firește, n'avea acelaș aspect somptuos ca cea

nouă, dar se bucura de o perspectivă admirabilă asupra parcului Principesa Elena și era destul de spațioasă pentru o tânără pereche.

Mirescu acceptă imediat, făgăduind să ia dispoziții ca să se mobileze degrabă.

— Când vreți să fie nunta ? — întrebă el, zâmbind.

Mâna Constanței se furișă într'a logodnicului ei.

— Decide tu !

Iosif i-o strânse călduros.

— Dacă s'ar putea, — zise el repede, — peste două luni.

Căci știa că Tanța arde să plece din casa în care locuia mama ei vitregă.

Și, astfel, se stabili ziua nunții.

Puțin după aceea, tinerii îndrăgostiți se plimbau prin parc, pe lângă lacul pe care pluteau cele două lebede.

Iosif își strânse în brațe logodnica.

— Aci, în locul acesta, mi s'a revelat dragostea ta, Tanțo. Când vorbești de lebede și te uitași, apoi, la mine, îmi dădai seamă că inima ta îmi aparține mie. Dar mă dumirii că și eu te iubesc... și încă de mult ; atâta numai că n'o știam.

Ea se alipi de el.

— O, Iosife... de acum sunt cu adevărat fericită și bogată !

Își cătară adânc în ochi și se sărutară.

— În ce mă privește pe mine, — o asigură el,
— mă voiu sili să-ți mențin intactă fericirea, căci
fericirea ta e și a mea.

Și cele două lebede, înotând pe lângă mal, se
uitară mirate la cele două ființe cari se drăgos-
teau.

S F A R Ș I T

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CUPRINSUL

	<u>Pagina</u>
Capitolul 1: <i>Umbre din trecut</i>	3
Capitolul 2: <i>Cotituri sentimentale</i>	15
Capitolul 3: <i>In emoția unui dans</i>	20
Capitolul 4: <i>Epilog neprevăzut</i>	24
Capitolul 5: <i>Contraste</i>	40
Capitolul 6: <i>Indiscreție fără voie</i>	44
Capitolul 7: <i>Simbolul lebedelor</i>	57

Urmăriți cu atențiune romanele din
colecție

„OLIPE SENINE“

Se găsește la toți depozitarii de ziare.